

Skarga wniesiona w dniu 3 lutego 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-44/05)

(2005/C 82/31)

(Język postępowania: włoski)

W dniu 3 lutego 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez E. Traversę i M. Huttena, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Włoskiej.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 2002/30/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 marca 2002 r. w sprawie ustanowienia zasad i procedur w odniesieniu do wprowadzenia ograniczeń odnoszących się do poziomu hałasu w portach lotniczych Wspólnoty, a w każdym razie nie zawiadamiając o nich Komisji, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tej dyrektywy;
- 2) obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin do dokonania transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 28 września 2003 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 85 z 28.3.2002, str. 40

Skarga wniesiona w dniu 7 lutego 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii

(Sprawa C-47/05)

(2005/C 82/32)

(Język postępowania: hiszpański)

W dniu 7 lutego 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez doradcę prawnego Richarda Lyala i Luisa Escobara Guerrera, członka jej Służby Prawnej, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Królestwu Hiszpanii.

Skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- 1) stwierdzenie, że przyjmując i utrzymując w mocy system ubezpieczeń na życie i ubezpieczeń emerytalnych, w którym odliczeniu podatkowemu (art. 48 ustawy 40/1998) podlegają wyłącznie wkłady wniesione w ramach umów zawartych z podmiotami mającymi siedzibę w Hiszpanii, a nie podlegają mu wkłady wniesione w ramach umów zawartych z podmiotami utworzonymi w innych Państwach Członkowskich, Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 39, 43, 49 i 56 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską oraz art. 28, 31, 36 i 40 Porozumienia EOG;
- 2) obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Różne traktowanie w zakresie opodatkowania w zależności od tego, czy przystąpiło się do systemu emerytalnego za pośrednictwem podmiotu mającego siedzibę w Hiszpanii, czy też podmiotu utworzonego w innym Państwie Członkowskim, ogranicza podstawowe swobody, gwarantowane przez Traktat WE (art. 39, 43, 49 i 56 WE oraz art. 28, 31, 36 i 40 Porozumienia EOG).

Wymóg prawa krajowego posiadania siedziby, nałożony przez hiszpańskie prawo podatkowe na fundusze emerytalne, nie tylko stanowi dyskryminację ograniczającą prawo podmiotów utworzonych na terytorium Unii Europejskiej i na terytorium EOG do swobodnego świadczenia usług osobom zamieszkałym w Hiszpanii, lecz również stanowi oczywistą przeszkodę w swobodnym przepływie pracowników i kapitału oraz w swobodzie przedsiębiorczości.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Landesgericht w Norymberdze-Fürth wydanym dnia 28 stycznia 2005 r. w sprawie Adam Opel AG przeciwko Autec AG. Interwenant uboczny po stronie strony pozwanej: Deutscher Verband der Spielwaren-Industrie e.V.

(Sprawa C-48/05)

(2005/C 82/33)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 8 lutego 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Landesgericht w Norymberdze-Fürth wydanym dnia 28 stycznia 2005 r. w sprawie Adam Opel AG przeciwko Autec AG. Interwenant uboczny po stronie strony pozwanej Deutscher Verband der Spielwaren-Industrie e.V.

Landesgericht w Norymberdze-Fürth zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania związane z wykładnią art. 5 ust. 1 lit. a, art. 6 ust. 1 lit. b pierwszej dyrektywy Rady EWG nr 89/104 z dnia 21 grudnia 1988 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do znaków towarowych ⁽¹⁾:

1. Czy używanie znaku towarowego chronionego również dla „zabawki” stanowi używanie znaku w rozumieniu art. 5 ust. 1 lit. a dyrektywy nr 89/104, jeżeli producent modelu samochodu zabawki naśladuje realnie istniejący prototyp pojazdu w pomniejszeniu łącznie ze znakiem towarowym zamieszczonym na tym prototypie i wprowadza go do obrotu?

2. W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pierwsze pytanie:

Czy sposób używania znaku towarowego przedstawiony w pkt 1 stanowi wskazówkę dotyczącą rodzaju lub jakości modelu pojazdu w rozumieniu art. 6 ust. 1 lit. b dyrektywy nr 89/104?

3. W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na drugie pytanie:

Jakie kryteria należy zastosować w przypadku tego rodzaju, aby móc dokonać oceny, kiedy użycie znaku towarowego jest zgodne z uczciwymi praktykami w handlu i przemyśle?

4. Czy ma to miejsce w szczególności w przypadku, gdy producent modelu pojazdu zamieści na opakowaniu oraz na elemencie wyposażenia niezbędnym dla funkcjonowania modelu oznaczenie postrzegane w obrocie jako znak towarowy [producenta prototypu pojazdu] oraz oznaczenie swojego przedsiębiorstwa łącznie ze wskazaniem siedziby firmy?

⁽¹⁾ Dz. U. 1989, L 40, str. 1

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (czwarta izba powiększona) z dnia 18 listopada 2004 r. (faks z dnia 2 lutego 2005 r.) w sprawie T-176/01 Ferriere Nord SpA przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione przez Ferriere Nord SpA w dniu 7 lutego 2004 r.

(Sprawa C-49/05 P)

(2005/C 82/34)

(Język postępowania: włoski)

W dniu 7 lutego 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęło odwołanie Ferriere Nord SpA,

reprezentowanej przez W. Viscardini i G. Donà, od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (czwarta izba powiększona) z dnia 18 listopada 2004 r. w sprawie T-176/01 Ferriere Nord SpA przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Wnoszący odwołanie zwraca się do Trybunału o:

- uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 18 listopada 2004 r.
- stwierdzenie nieważności – z zastrzeżeniem ewentualnego orzeczenia w trybie art. 241 WE o niemożności stosowania pkt 82 „Wspólnotowych wytycznych dotyczących pomocy państwa na rzecz ochrony środowiska naturalnego” z 2001 r. – decyzji Komisji Wspólnot Europejskich 200/829/WE z dnia 28 marca 2001 r. ⁽¹⁾, mocą której pomoc ze strony regionu autonomicznego Friuli-Wenecja Julijska na rzecz Ferriere Nord SpA na inwestycję w nową instalację do produkcji siatki spawanej elektrycznie została uznana za niezgodną ze wspólnym rynkiem;
- zobowiązanie Komisji Wspólnot Europejskich, w trybie art. 235 i 288 ust. 2 WE, do wypłaty odszkodowania za szkodę poniesioną przez Ferriere Nord SpA wskutek naruszenia prawa ową decyzją oraz wskutek opóźnienia, z jakim bezprawnie wstrzymana pomoc zostanie rzeczywiście wypłacona Ferriere Nord SpA, wraz z odsetkami oraz przy uwzględnieniu dewaluacji pieniądza;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania zarówno w pierwszej, jak i w drugiej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Zdaniem wnoszącego odwołanie Sąd Pierwszej Instancji błędnie:

- dokonał kwalifikacji prawnej zgłoszenia spornej pomocy, a nadto nie uznał za niezgodne z prawem wszczęcie formalnej procedury dochodzenia w dniu 3 czerwca 1999 r.;
- uznał, iż zostały dochowane terminy proceduralne wszczęcia i zakończenia formalnej procedury dochodzenia;
- wykluczył, iż miało miejsce naruszenie praw przyznanych „zainteresowanym”, mimo że nie mieli oni możliwości przedstawienia swych uwag w świetle wytycznych dotyczących pomocy państwa na rzecz ochrony środowiska naturalnego z 2001 r. (które w międzyczasie weszły w życie i na podstawie których Komisja oparła swą decyzję kończącą formalną procedurę dochodzenia), podczas gdy całe dochodzenie oparte było na „Wspólnotowych wytycznych dotyczących pomocy państwa na rzecz ochrony środowiska naturalnego” z 1994 r. ⁽²⁾;
- wykluczył, iż Komisja naruszyła zasadę uzasadnionych oczekiwań Ferriere Nord dotyczących procedury, mimo iż w swej decyzji bazowała ona na określonych dokumentach nie przedstawionych przez Ferriere jedynie dlatego, że sama Komisja nigdy o nie nie prosiła;